

Vermist in Zwiép

Vermist in Zwiep

M.K. Peta

Schrijver: M.K. Peta

Coverontwerp: M.K. Peta

ISBN: 9789402123456

© M.K. Peta (Margreet Keijzer) 1996

2e druk

1990

Nu hebben ze de jongens te pakken. Die kunnen geen streken meer uithalen. Dat zij daarvoor straf zullen van de Heksenbond krijgen hebben ze er wel voor over. De hele avond is ondertussen al aan de jongens besteed. Nu was het welletjes!

In een ruimte, die zowel op een hol als een soort kamertje leek, lagen een paar met stro gevulde zakken op de grond. Dyne houdt het doek dat voor de opening hangt opzij en duwt de jongens naar binnen. Ze plaatst een brandende kaars in de wandhouder en kijkt intussen dreigend naar de jongens.

“Haal het niet in je hoofd om dit rusthok uit te gaan. Het zou wel eens slecht met je kunnen aflopen,” zegt ze en verdwijnt.

Ongelovig kijken ze elkaar aan. *Was dit echt?* Het is Djim die voor het eerst weer wat zegt. Hij fluistert en zijn stem klinkt zowaar bang.

“Sander, wat is er gebeurd? Is dit een grap denk je?”

Sander, die van angst stijf tegen de lemen wand aangekropen is, begint te huilen. Ook Djim kan wel huilen. Hij is het overzicht kwijt en dat beangstigt hem. Hij slikt een paar opkomende tranen weg. Tegenover Sander wil hij flink blijven.

Als dit komt door mijn plan om de Witte Wieven te ontmaskeren, dan is het mijn schuld dat we in deze vreemde situatie terecht gekomen zijn. Ik moet voor Sander zorgen.

Er stroomt wat reukloos gas de ruimte in. Ze merken het niet.

“Wat zouden dat voor vrouwen zijn, San?”

“Witte Wieven, het zijn dé Witte Wieven,” snikt Sander.

“Zou je denken? Maar die bestaan toch al jaren niet meer. Als ze al ooit bestaan hebben.”

“Waarom denk je dat ze onder de grond wonen? Om zich te verstoppen

natuurlijk. Daarom denkt iedereen dat ze niet meer bestaan. Vast en zeker!” Sander boent zijn tranen weg. Zijn lichaam schokt nog na.

Hij kijkt Djim hoopvol aan. “Zullen we hier weer weg komen, Djim?”

“Tuurlijk, joh, let maar eens op. Er is vast wel ergens een uitweg,” antwoordt Djim, maar hij heeft nog geen idee van wat er nu echt gebeurd is.

Wat er aan voorafging:

Hoofdstuk 1: Op kamp

Vrijdagavond

“Het is weer raak hoor met dat joch van Beukemer. De eerste klachten zijn al binnen. Zijn gedrag van vorig jaar ligt me nog vers in het geheugen. We moeten hem nu meteen goed aanpakken,” zegt Arno Oosterhuis. Hij is de leider van de Zutphense gymvereniging die sinds vanmiddag met een groep jeugdleden in de kampeerboerderij van de “Heksenlaak” in Barchem logeert.

Gerrit, een van de begeleiders, heeft Djim Beukemer tijdens de avondtocht verschillende keren gewaarschuwd. “Ik ben bang dat Djim Sander Spoelstra opstookt om mee te doen met die pesterijen.”

“Sander zit toch niet in dezelfde spelgroep?” vraagt Arno.

“Nee, maar ik zie ze steeds samen, al vóór de speurtocht en ook nu weer. En het gaat allemaal heel stiekem. Hou ze maar in de gaten,” antwoordt Gerrit.

“Hij heeft het weer gedaan hoor, Arno, Djim loopt de hele tijd te treiteren. Nu heeft hij Maaike weer aan de haren getrokken,” roept Misja, die vanuit

de meisjeszaal de gezelschapsruimte in komt.

“Sander doet ook mee. Hij heeft allemaal spullen van ons weggepakt en verstopt!” vertelt Sandra die achter haar aan loopt.

Arno treft Djim en Sander aan op hun eigen bed. Ze lezen zogenaamd onschuldig in een Donald Duck.

“Sander, jij gaat nú alle spullen teruggeven die je hebt verstopt. Djim, jij gaat onmiddellijk je excuses aanbieden aan Maaïke en daarna komen jullie ‘gezellig’ bij ons in de grote zaal.” Arno’s stem klinkt heel serieus en ze doen wat hij hen opdraagt.

Als ze in de grote zaal komen wijst Arno naar een tafel in de andere hoek.

“Zo, en nu aan die tafel zitten tot jullie van mij toestemming krijgen om weg te gaan.”

Sander moppert zacht.

“Ja, Sander, jij gaat er ook bij zitten. Jij wilt toch zo graag met Djim mee doen? Wel, dan krijg je ook samen straf.”

De elfjarige Djim Beukemer zit onderuitgezakt tegenover de sip kijkende Sander van tien. Sander, een verlegen knaap, die net als Djim weinig vrienden heeft, is blij dat Djim hem heeft gevraagd om dit weekend met elkaar op te trekken. Niet dat hij achter alle acties staat die Djim voorstelt, maar een heel weekend op de achtergrond blijven is ook niet leuk.

“Sander? fluistert Djim, ik heb een plan.” en ontrolt een plan.

Sander schudt zijn hoofd. Hij wil niet meedoen, niet nu direct weer.

“Kom op, joh, doe niet zo sullig, mietje! Dan moeten ze ons maar niet aan deze tafel zetten, eigen schuld! Nou, doe je mee?”

Sander wil geen mietje zijn en dan verdwijnen hun handen onder het

tafelblad.

Door het raam worden ze ongezien in de gaten gehouden...

De twee jongens mogen pas naar bed als ook de leiding naar bed gaat. Ze slapen dan al half en zullen weinig meer uithalen.

De volgende ochtend is het nog stil als de leidsters de ontbijttafel voor de vijftig deelnemers van het kamp dekken. Opeens klinkt er een knal. Iedereen schrikt van het geluid van brekend servies. Het is zelfs tot in de slaapzalen te horen. In de hoek van de zaal is een van de gedekte tafels in elkaar gezakt. Scherven, brood en beleg liggen verspreid over de vloer. De hagelslag drijft in een plas melk.

“Hoe kan dat nou, zo'n tafel valt toch niet zomaar uit elkaar?” vraagt Arno die naar de ravage kijkt.

Arno en Gerrit gaan op onderzoek uit. Het kan toch geen toeval zijn...? En inderdaad, de tafelpoten waren losgeschroefd en hebben op scherp gestaan. Arno is in een paar stappen terug in de slaapzaal. Hij trekt Djim uit bed en sleept hem mee naar de troep in de ontbijtzaal.

“Ideetje van jou, jongeman?”

“Nee, hoe kan ik dat nou doen, ik lag in bed!” gaapt Djim verveelt.

“Gisteravond waren jullie verdacht stil, toen jullie hier zaten!”

“Ach man, jullie denken maar dat ik alles doe! Bewijs het maar eens!”

Djim kijkt kwaad, maar durft Arno niet aan te kijken. Arno laat hem los en haalt dan een bange Sander uit bed.

“Sander, leg jij mij eens uit hoe dit kon gebeuren,” vraagt Arno rustig. Hij hoopt dat Sander inziet dat meespelen met Djim geen goed idee is.

Sander vraagt zich dat inderdaad af. Nu hij hoort en ziet wat de gevolgen zijn, schaamt hij zich diep.

“We hebben de moeren losgedraaid,” fluistert hij.

“Wat zeg je, Sander, ik kan je niet goed verstaan!” zegt Arno.

Djim kijkt Sander met een valse blik aan. Verrader, lijkt hij zo te willen zeggen!

“We hebben de moeren losgedraaid.”

Sander durft niet op te kijken.

“En vind je dat normaal?”

“Nee..., ik wilde het ook niet doen, maar...”

“Maar omdat Djim het zo vriendelijk vroeg, heb je het maar gedaan.”

Sander knikt, nauwelijks zichtbaar.

“Nou, Djim, hier heb je het bewijs. Jullie gaan zelf die troep opruimen. Na het eten hebben jullie corvee en de schade melden we bij jullie ouders. Aankleden, nu!”

Arno duwt de jongens terug richting slaapzaal. Hij wil ze even niet meer zien. De andere kinderen, een beetje bekomen van de schrik, zijn blij dat er gestraft wordt.

“Je kon toch wel zeggen dat je er niets van af wist, stommerd!” sist Djim nog.

Sander kleedt zich snel aan. Hij wil direct gaan opruimen, zodat de toestand niet nog erger wordt. Ondertussen vraagt hij zich af hoe hij dit aan zijn ouders gaat uitleggen.

De afwas houdt de twee jongens een tijdje bezig. Ze missen door deze straf wel het spel dat de groep buiten doet. Die straf weegt vooral zwaar bij Sander. Djim maakt het weinig uit, het hele kampweekend kan hem gestolen worden. En nu er even niemand op hen let pakt Djim een stift en kleurt de scorethermometer van zijn groep iets verder in.

Na de lunch lopen de kinderen in een lang lint over de smalle weg naar uitspanning “De Witte Wieven” in Zwiep. Voor de meesten is het de eerste keer dat ze naar de speeltuin van bakker Postel gaan. Vol spanning kijken ze er naar uit.

“Die Witte Wieven zijn een soort heksen en die wonen hier ook in het bos,” vertelt Annemiek, die de uitspanning wel kent. Ze wil de anderen een beetje bang maken. “En er is er één die je hélemaal door elkaar schudt.”

“Ingrid,” roept Lilian naar een leidster. “Djim loopt de hele tijd tegen mijn hakken aan te schoppen.”

“Djim, schei uit, kan jij je nou nooit eens gedragen?” zegt Ingrid. *Rotjoch*, denkt ze er achteraan.

De kinderen vooraan in de rij gaan sneller lopen als ze de ingang van de uitspanning ontdekken met het eerste Witte Wief.

“Daar nog een. Kijk eens wat een lange vingers, en ze dragen klompen. Het zijn vast boerenheksen!” merkt Lisa op.

Als de groep door het hek van de uitspanning is, zijn de kinderen vrij om zich de hele middag op het terrein te vermaken. Over een uur zal er drinken en krentenwegge voor ze klaar staan.

Een kettingbrug die in ondiep water hangt, trekt direct de meeste kinderen aan. Daarna gaan ze in kleine groepjes uiteen.

“Kom eens kijken, kom eens bij dit Witte Wief,” roept Sharon naar haar vriendinnen.

“Eerst jij, Roos,” stelt Sharon voor als ze leest dat je bij dit broodmagere Wief op schoot mag zitten.

Roos gaat voorzichtig zitten en begint te lachen als het Wief haar heen en

weer schudt.

“Nou ik, Roos, nou ik,” bedelt Cindy, die ziet dat het leuk is.

“En ik na jou, hè?” reserveert Maaïke haar beurt.

Leidster Rita komt voorbij en de meisjes roepen haar.

“Rita, wat staat hier? Kijk, hier op de zijkant?”

“Reïncarnatie, het tweede leven van een broodsnijmachine,” leest Rita lachend op.

Dit Witte Wief past wel heel goed bij de bakkerij van Gait Postel die deze uitspanning is begonnen.

“Reïncarnatie, dat is als iets dood is en het daarna op een andere manier weer tot leven komt,” legt ze uit.

De meisjes giechelen. Ze geloven het niet, dit klinkt zo raar.

“Dit was eerst een broodsnijmachine. Toen die versleten was, ging de bakker er een Wit Wief omheen bouwen en die lijkt nu wel tot leven te komen met dat schudden, leuk hè?”

“Heeft de bakker dit gemaakt?” vraagt Roos vol bewondering.

“Ja, ik denk niet dat het de bakker is die nu bakt, maar zijn vader die ook bakker was. Die heeft, geloof ik, alle Witte Wieven gemaakt die hier staan,” antwoordt Rita.

Een eindje verder zitten vijf kinderen op een bank.

“Arno, kom eens, we willen je iets laten zien.”

“Wat is er te zien?”

“Je moet eerst even gaan zitten, dan kun je het veel beter zien.”

Alleen een ‘gereserveerde’ plaats met een dakje daarboven is nog vrij. Op het dakje zit een Wit Wief. Arno wijst naar het bordje.

“Sorry, meiden, ik kan er niet meer bij. Laat mij maar op een van jullie

plekjes zitten.”

“Ach, meneer, nú zit er niemand dus mag u er wel zitten,” zegt Wilma.

Arno vindt ze wel heel erg aandringen, hij vertrouwt het niet.

“Ga jij daar maar zitten, Wilma. Dan ga ik op jouw plaats.”

“Nee, niet doen, Wilma. Meneer, u moet gewoon even naast ons komen zitten,” bedelt Ellen.

Arno geeft toe en gaat zitten. Als een koude straal water in zijn nek loopt staat hij meteen weer rechtop.

“Getverderrie, wat gebeurt er? Wie doet dat?”

“Wie doet wat?” vragen de meisjes onschuldig. Ze kunnen hun lachen nauwelijks inhouden.

“Ga nou zitten, meneer, nou heeft u het nog niet gezien.”

Met tegenzin laat Arno zich weer zakken. Hij wordt weer nat, maar hij gaat wel zitten. Dan kijkt hij waar de straal water vandaan komt. Het is het Wief dat op de kap zit, die plast over iedereen heen die wil gaan zitten.

“Ze heeft over u heen gepiest!”

Lachend rennen de meisjes weg, op naar het volgende grapje.

Op een balk boven een kuil worden kussengevechten gehouden en bij de kettingbrug trekt een bordje de aandacht. Enkele meisjes trekken Henk mee naar het bordje.

“Kijk eens wat hier op staat, Henk.”

Henk leest hardop voor. “Als de BULLEBAK het water uit komt dan VLUG deze klep naar boven doen!” Hij kijkt om zich heen en ziet dat niemand kijkt. Dan tilt hij de klep op.

“ALLEEN ALS DE BULLEBAK UIT HET WATER KOMT, SUFFERD!!” leest hij en doet snel het klepje weer dicht.

De meisjes lachen om Henk die hen beteuterd aankijkt.
Hij herstelt zich en loopt fluitend weg, alsof hij niets gedaan heeft!

Klierkoppen

Niemand vraagt Djim en Sander om mee te spelen of samen iets te doen. Ze vervelen zich. Djim daagt Sander uit om kluiten zand naar de Schotse Hooglanders in de wei te gooien. Maar als die alleen maar even opkijken is daar ook niets meer aan. Ze lopen verder over het terrein, naar de evenwichtsbalk die boven een kuil met water ligt. Enkele oudere meisjes balanceren er overheen. Djim en Sander kijken bewonderend naar het waagstuk. Djim, die wel van gym houdt, wil laten zien dat hij ook kan balanceren. Hij dringt voor in de rij.

Het balanceren op de boomstam valt tegen en halverwege komt hij in het water terecht. Zijn schoenen lopen vol water.

“Goh, wat kan jij dat goed zeg. Wil je nog een keertje?” wordt er geroepen. Djim heeft meteen weer de pest in.

Sander wil niet achterblijven en gaat ook de balk op. De meisjes joelen luid als ook hij het niet haalt.

“Kom mee, San, dan zullen we die meiden eens terugpakken.”

Djim trekt Sander mee naar de plek waar twee meisjes met een kussengevecht bezig zijn. De blik van Djim, die plotseling naast hen opduikt, verraaft weinig goeds.

“Ga weg, rooie, wij zijn hier!” roept Misja.

“Wat rooie? Wil jij een mep op je kop, dan heb je ook rood haar!”

Djim trekt het kussen uit haar handen en mept haar met het kussen van de balk af. Het andere meisje wacht nergens op, laat haar kussen vallen en springt op de grond.

Terwijl ze Misja overeind helpt roept ze kwaad: “We gaan het zeggen hoor, klierkoppen!”

“O ja? Als je dat doet, dan zal ik jullie dit weekeinde wel eens flink te pakken nemen!” dreigt Djim.

Djim duwt Sander een van de kussens in handen. Dan gaan ze terug naar de evenwichtsbalk. Ze hebben niet in de gaten dat iemand hen bespiedt.

“Ik weet het niet, Djim, dat loopt vast niet goed af,” zegt Sander als Djim hem zijn plan vertelt.

“Mietje, je laat je toch niet uitlachen door die meiden. Ze verdienen het, of niet dan?”

Sander aarzelt, daar komen moeilijkheden van, maar als hij het niet doet...? Dan heeft hij dit weekend niet één vriend meer! Hij besluit om “net alsof” mee te doen.

“Kijk uit, Miriam, volgens mij is die rooie met zijn vriendje weer wat van plan,” roept Marian vanaf de overkant van de kuil.

“Als je het lef hebt, jongen, dan duw ik je met die rooie kop in het water,” dreigt Miriam die de balk op wil.

“Wat is er nu weer? We wachten netjes op onze beurt. Wij willen op déze balk een kussengevecht houden, dat is veel spannender!” zegt Djim verontwaardigd.

De meisjes vertrouwen hem niet. Maar als er niets gebeurt, gaan ze de balk weer op. In het midden van de balk doen ze een paar oefeningen. Djim en Sander houden zich rustig en het volgende koppel loopt de stam op. Sandra en Sanne zijn in het midden als Djim naar Sander seint.

“Jà, kussengevecht!” roept Djim.

Djim mikt zijn kussen goed, Sander expres fout.

Sandra valt languit in het laagje water, Sanne komt droog over. Boos op